

1. Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény 27. §-ban szabályozott (természetes) személyként jogosult vagyok alkotmányjogi panaszt benyújtani. Alkotmányjogi panaszommal támadott végzés olyan ügyben született, ahol *adósként* szerepeltem. Jelen panasszal érintett eljárás a Pécsi Járásbíróság által 13.P.21.286/2012 szám hozott letiltó végzést helybenhagyó olyan másodfokú végzéssel zárult, melynek következtében hatályában fennmaradt az ellenem indított végrehajtási eljárás, így az alaptörvényben szabályozott *jogsérelemem személyes és közvetlen*.
2. A támadott végzés az ügy érdemében hozott *jogerős döntés*, mely fellebbezésemet alaptalannak minősítve helyben hagyta az első fokú bíróság végzését 7.000 Ft. fellebbezési illeték megfizetésére kötelezés mellett.
3. A támadott végzés olyan döntés, amely ellen fellebbezésnek helye nincs, így a törvényben előírt *jogorvoslati lehetőségeimet kimerítettem*. A Pécsi Járásbíróság a végrehajtást kérő kérelmére első fokon 2013.09.04-én „ellenem” letiltó végzést bocsátott ki 5.000 Ft. államnak járó költség általam való megfizetettével együtt, melyet megfellebbeztem. Fellebbezésemben a letiltó végzés kibocsátása iránti kérelem elutasítását kértem. Jogorvoslati kérelmem eredményeként hozta meg a Pécsi Törvényszék 2013. december 16-án azon végzését, mely ellen fellebbezésnek helye nincs. (A támadott végzés indokolásában hivatkozott, a Polgári Perrendtartás 369.§-ban szabályozott végrehajtás korlátozása iránti pernek esetemben – mivel nem volt túlfizetésem - nem állnak fenn a feltételei, ezért ezt a jogorvoslati lehetőséget nem tudtam igénybe venni. Bár, ha indíthattam volna is ilyen pert, jelen panaszban érintett alapjogsérelemem nem orvosolta volna.)
4. Az Abtv. 30.§ alapján az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított 60 napon belül lehet írásban benyújtani. A támadott végzést (döntést) 2014.01.15-én kézbesítették a részemre, így jelen *panasz benyújtására a törvényes határidőn belül került sor*.

5. Az Abtv. 29.§-a szerint az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be.

Álláspontom szerint beadványom e törvényi követelménynek megfelel, mivel a későbbiekben kifejtett érvelésem szerint az emberi méltósághoz való alapjogom sérelmét a Pécsi Törvényszék döntését érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség közvetlenül okozza.

Jelen esetben *az alkotmányjogi panasz az egyetlen jogintézmény*, amely lehetőséget ad arra, hogy a támadott végzés megsemmisítésével reparálja alapjogsérelmemet ill. a Vht. 17.§ és az Alaptörvény között az összhang vizsgálata lefolytatását kezdeményezze.

Jelen alkotmányjogi panasszal támadott végzés alaptörvény-ellenességét és alapjogsértő voltát az alábbiakban indokolom:

A végrehajtást kérővel a Pécsi Járásbíróság előtt 13.P.21.286/2013 számon folyt perben – jogerős - egyezséget kötöttem. Az egyezségben vállaltam, hogy 2013.03.20-tól minden hónap 10. napjáig előre tartásdíjat fizetek, melynek összege bérköltségem és rendszeres személyi juttatásom 16,6 %-a, de 35. 000 Ft-nál kevesebb nem lehet.

A hivatkozott egyezségben foglaltaknak maradéktalanul, pontosan, határidőre és önként eleget tettem.

Önkéntes teljesítem okán teljesen váratlanul ért a végrehajtást kérő magatartása, mely szerint a jövőben fizetendő tartásdíjra letiltó végzés kibocsátását kérte. Erről – az aktuális havi tartásdíj egyezségnek megfelelő, 2013.09.10-én történt elutalása után - 2013.09.16-án szereztem tudomást. A végzés kiadását megelőző, egyezség szerinti önkéntes teljesítést a végrehajtást kérő sem vitatta, hiszen a letiltó végzés 3. pontja utolsó előtti sorában maga rögzítette, hogy gyermektartásdíj hátralékom, azaz lejárt tartozásom nincs.

A Pécsi Járásbíróság a letiltó végzést a tartásdíjnak a jövedelmemből való behajtása érdekében a munkáltatónak megküldte, aki ennek eleget téve a 2013. októberben kifizetésre került (szeptember hóra járó) jövedelmemből már le is tiltotta a tartásdíjat, és azóta is tiltja minden hónapban.

(Végrehajtást kérő a 2013. szeptember havi tartásdíj túlfizetést csak felszólításra volt hajlandó visszautalni.)

Élve a fellebbezési jogommal, kértem a letiltó végzés kibocsátása iránti kérelem elutasítását. Fellebbezésemet elbírálv a Pécsi Törvényszék, mint másodfokú bíróság az első fokú bíróság letiltó végzését helybenhagyta.

Végzése indokolásában kifejtette, hogy a Vht. 17.§ (1) bekezdése szerint a tartásdíj behajtása érdekében a végrehajtási lapot (ill. a Vht. 24.§ (1) bek. alapján a letiltó végzést) a jövőben lejárá tartásdíjrészletekre nézve is ki lehet állítani, ezért az I. fokú bíróság helyesen járt el, amikor a végrehajtást kérő kérelmére letiltó végzést bocsátott ki.

A Pécsi Törvényszék végzése sérti az Alaptörvény II. cikkében deklarált emberi méltóságomat annak ellenére, hogy a támadott végzés a bírósági végrehajtásról szóló törvény szabályainak esetlegesen teljesen megfelelő.

Ennek alátámasztására hivatkozom az Alkotmánybíróság – ugyan hatályon kívül helyezett, de hivatkozható és iránymutató – 46/1991.(IX.10.) határozatára ill. az abban foglalt azon indokolásra, mely szerint:

„A végrehajtási intézkedés ugyanis jellegénél fogva alkalmas arra, hogy mások (pl. munkaadó) előtt kedvezőtlen színben tüntesse fel az adóst, mint olyan embert, akivel szemben hatósági kényszerrel kell alkalmazni kötelezettségének teljesítése érdekében. Az Alkotmánybíróság ezzel kapcsolatban arra is nyomatékosan rámutat: az emberi méltósághoz való jog korántsem csupán a jó hírnévhez való jogot foglalja magában, hanem egyebek között a magánszféra védelméhez fűződő jogot is. Ennél fogva az is ellentétes az emberi méltósághoz való alapvető joggal, ha valakivel kellő alap nélkül alkalmaznak hatósági kényszerrel, s ezáltal az állam indok nélkül avatkozik be a magánszféra körébe tartozó viszonyokba. Az a jogi szabályozás tehát, amely ezt akár potenciálisan is lehetővé teszi, arra való tekintet nélkül alkotmányellenes, hogy ez az alkotmányellenes jogkövetkezmény az ügyek hány százalékában következik be.”

Az idézett határozat minden kitétele fennáll és igazolható esetben.

1. A Vht. 17.§ alapján kiállított letiltó végzés egyértelműen végrehajtási kényszerintézkedés.

Álláspontom szerint a Vht. 17.§ alapján a jövőben lejárat tartásdíjrészletekre kiállítható végrehajtási lap (letiltás) ellentétes a Vht. alapelveivel is. Egyrészt „adós nélkül” foganatosít állami kényszerrel, másrészt mellőzi az adós védelmére vonatkozó jogelveket és normatív kötelezettségeket. A Vht. koncepciója szerint ugyanis a kötelezettségek teljesítése elsősorban önkéntes, és csak akkor vehető igénybe az állami kényszer, ha a kötelezett az önkéntes teljesítést elmulasztotta.

A Vht 17.§-a ezt az alapelvet kétszeresen is megsérti: lejárt tartozás, azaz a Vht. hatálya alá tartozó adósi státusz nélkül is engedélyez állami kényszerintézkedést, valamint a Vht. 8.§ (2) bekezdésében szabályozott végrehajtási kényszer arányosságának ill. fokozatosságának elve is sérül még akkor is, ha a tartásdíj egyébként védelmet élvez. (A tartásdíj nyilván nem lehet preferált az alaptörvényben deklarált jogokkal szemben.)

A Vht. 17.§-ban felállított időkorlát – *csak a végrehajtási eljárás befejezéséig lejárt tartásdíjrészleteknek megfelelő összeget lehet behajtani és a végrehajtást kérőnek kifizetni* – amellet, hogy nem értelmezhető pontosan a gyakorlatban, nem reparálja a kialakult alapjogsérelmet sem és nem állítja helyre az alkotmányos jogállapotot sem.

2. Tekintettel a letiltó végzést kibocsátását megelőző, a Pécsi Járásbíróság által jóváhagyott egyezség szerinti önkéntes teljesítésre, ellenem kellő alap nélkül alkalmaztak hatósági kényszerintézkedést. A letiltó végzés kibocsátása előtt a Pécsi Járásbíróság nem vizsgálta és arra vonatkozó nyilatkozatot, bizonyítékot sem kért tőlem, hogy vállalt kötelezettségemnek határidőre eleget tettem-e, keletkezett-e hátralékom, adós vagyok-e, veszélyeztettem-e bármi is a tartásdíj jövőbeni megfizetését stb., tehát alaptalanul alkalmazott kényszerintézkedést ennek költségeivel együtt. Az ellenem folyó végrehajtási eljárásról csak a letiltó végzés, mint kényszerintézkedés részemre történő kézbesítésekor szereztem tudomást.

3. Az ellenem kellő alap nélkül alkalmazott hatósági kényszerintézkedés (végrehajtás) teljességgel alkalmas arra, hogy munkáltatóm és munkatársaim előtt kedvezőtlen színben tüntessen fel (erkölcsi kárt okozzon), úgy gondolom, hogy ezt magyaráznom sem kell. Olyan emberként aposztrofál, mint akivel szemben kényszerintézkedést kell alkalmazni

kötelezettségének teljesítése érdekében annak ellenére, hogy az egyezségben vállaltakat mindig maradéktalanul, pontosan, határidőre és önként megfizettem és ezen magatartásomat a jövőben sem terveztem megváltoztatni.

4. Munkahelyem és ebbe a körbe tartozó viszonyaim egyértelműen a magánszféra körébe tartoznak.

Álláspontom szerint azonban jelen panaszomban kifejtettek alapján a Vht. 17. §-ban foglaltak alaptörvény-ellenességét a kellő alap (lejárt tartozás, azaz adósi státusz hiánya) nélküli hatósági kényszer alkalmazásának már a lehetősége (a jövőben lejárat tartásdíjrészletekre nézve kiállítható végrehajtási lap) is megalapozza, mivel ezen cselekmény önmagában is súlyosan sérti az emberi méltóságot!

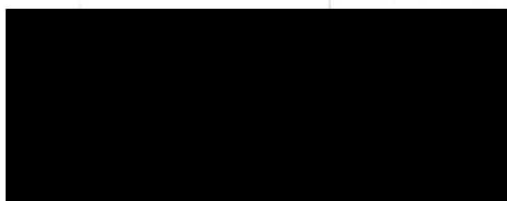
A magánszférámmal kapcsolatos viszonyokba történő beavatkozás az alaptörvény-ellenességet még megerősíti, illetőleg – összhangban az Alkotmánybíróság korábbi határozatával - kétséget kizáróvá teszi.

Az idézett alkotmánybírósági határozat szerint is tehát a Vht. 17.§-a, mint a kellő alap nélküli állami kényszer magánszférába avatkozását lehetővé tévő jogszabály alkotmányellenes, ezért indokolt annak és az ezen alapuló alaptörvény-ellenes bírói döntésnek a megsemmisítése.

A kifejtettek alapján ismételten kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Pécsi Törvényszék, mint másodfokú bíróság által 3.Pkf.50.545/2013/2 számon hozott végzés alaptörvény-ellenességét, és semmisítse is meg, mivel sérti az Alaptörvény II. cikkében deklarált emberi méltóságot.

Pécs, 2014.01.22.

Tisztelettel:

Melléklet:

- I. és II. fokú bírósági végzés